

HER ŐEYİMİZ SÜNNETE UYGUN OLSUN!*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Hamden kesîran tayyiben mübâreken fîh, alâ külli hâlin ve fî külli hîn... Ve's-salâtü ve'sselâmü alâ seyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn, ve Őefî'i'l-müznibîn muhammedini'l-mustafâ... Ve alâ âlihi ve sahibihî ve men tebiahû ilâ yevmi'l-cezâ...

Emmâ ba'dü, fa'lemû eyyühe'l-ihvân... Feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llâh... Ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu teâlâ aleyhi ve sellem... Ve Őerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesetin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin ve sahibehâ fi'n-nâr... Ve bi's-senedi'l-muttasîli ile'nnebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

إِنَّ الْعَبْدَ تُقْبِضُ رُوحُهُ فِي مَنَامِهِ فَلَا يَدْرِي أَتُرَدُّ
إِلَيْهِ أَمْ لَا فَيَكُونُ قَدْ قَضَىٰ وَتَرَهُ خَيْرٌ لَهُ وَمَنْ صَامَ
ثَلَاثًا مِنَ الشَّهْرِ فَقَدْ صَامَ الدَّهْرَ لِأَنَّ الْحَسَنَةَ
بِعَشْرِ أَمْثَالِهَا وَيُصْبِحُ الْعَبْدُ وَعَلَىٰ كُلِّ سُلَامَىٰ
مِنْهُ زَكَاةٌ قِيلَ يَا رَسُولَ اللَّهِ وَمَا السُّلَامَىٰ قَالَ

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

رَأْسُ كُلِّ عَظْمٍ مِنْ جَسَدِهِ فَإِذَا صَلَّى رَكَعَتَيْنِ بِأَرْبَعِ
سَجَدَاتٍ فَقَدْ أَدَّى مَا عَلَى جَسَدِهِ مِنْ زَكَاةٍ

كر. عن أبي الدرداء قال: أَمَرَنِي رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيَّ وَوَسَّلَمَ أَنْ لَا أَنَامُ إِلَّا عَلَى وَت (ر)
وَأَمَرَنِي بِصِيَامِ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ مِنَ الشَّهْرِ وَأَمَرَنِي بِأَرْبَعِ سَجَدَاتٍ بَعْدَ أَرْتِفَاعِ الشَّمْسِ لِلصُّحَى ثُمَّ
(فَسَّرَهُنَّ لِي قَالَ فَذَكَرَهُ)

RE. 104/2 (Inne'l-abde tukbedu rûhahû fî
menâmihi, felâ yedrî etüreddu ileyhi em lâ?
Feyekûnu kad kadà vitrehû hayrun lehû. Ve
men sâme selâsen mine'ş-şehri fekad sâme'd-
dehre. Li-enne'lhasenete bi-aşri emsâlihâ.
Ve yusbihu'l-abdu ve alâ külli sülâmâ minhu
zekâtün. Kîle: Yâ rasûla'llah, ve me's-sülâmâ?
Kàle: Re'sü külli azmin min cesedihî. Feizâ
sallâ rek'ateyni bi-erbai secedâtin fekad eddâ
mâ alâ cesedihî min zekâtin.

İbn-i asâkir an ebî'd-derdâ; kàle: Emeranî
rasûlüllahi salla'llàhu aleyhi ve selleme, en
lâ enâme illâ alâ vitrin, ve emeranî bi-siyâmi
selâseti eyyâmin mine'ş-şehri, ve emeranî bi-
erbai secedâtin ba'de'rtifâi'ş-şemsi li'd-duhâ,
sümme fesserahünne lî, kàle... fezekerehû.)

Sadaka rasûlü'llah, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Çok aziz ve muhterem cemaat-i müslimîn!

Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin selâmı, rahmeti,
bereketi, dünya ve ahiretin hayırları cümleminizin
üzerine olsun... Allah-u Teâlâ Hazretleri iki
cihanda aziz ve bahtiyar eylesin...

Peygamber Efendimiz Muhammed-i Mustafa SAS
Hazretleri'nin mübârek hadîs-i şerîflerinden
bir demet okuyup, dinleyip; tefeyyüz etmek,

dinimizi iyi öğrenmek, inceliklerine âşına olmak, Peygamber Efendimiz'in âdâbı ile edeplenmek niyeti ile hadîs-i şerîfleri okuyoruz.

Bu hadîs-i şeriflerin izahına başlamadan önce Peygamber Efendimiz'e sevgimizin saygımızın, bağlılığımızın bir nişanesi olsun; şefaatine erelim, rızasına vasıl olalım diye onun ruh-u pâkine hediye olmak üzere ve onun sevdiği âline, ashabına, etbâna, ahbabına hediye olsun diye; Peygamber Efendimiz'in mânevî vârisleri olan evliyâullah ve mürşidîn-i kâmilînin cümlesinin ruhlarına hediye olsun diye; hassaten Ebû Bekir es-Sıddîk ve Aliyyü'l-Murtazâ'dan ve sâir sahabeden (*rıdvanu'llâhi teâlâ aleyhim ecmaîn*) şeyhimiz Muhammed Zâhid-i Bursevî Hazretlerine kadar şu dünyadan gelip göçmüş cümle sâdât-ı meşâyih-i turuk-u aliyemiz ve mürşid-i kâmillerimizin ruhlarına hediye olsun diye;

Bu beldeleri Allah yolunda canlarını mallarını ortaya koyarak, cihad eyleyerek fethetmiş olan mübarek fatihlerin, şehidlerin, gazilerin, mücahidlerin ruhlarına; hasseten Fatih Sultan Muhammed Han cennetmekânın ruhuna hediye olsun diye; beldemizin medâr-ı iftihârı olan Yûşa AS'ın ve Ebû Eyyûb el-Ensarî Hazretleri ve sâir sahâbe-i kirâmın ruhlarına hediye olsun diye;

Kitabını okuduğumuz şeyhimizin şeyhi Gümüşhaneli Ahmed Ziyâeddin Efendimiz Hazretleri'nin ruhuna hediye olsun diye; bu hadîs-i şerifleri bize kadar nakletmiş, getirmiş, rivayet etmiş olan cümle alimlerin, fazılların,

râvilerin, muhaddislerin ruhlarına hediye olsun diye;

Uzaktan, yakından yollar kat ederek, dağlar dereler geçerek bu dersi dinlemeye gelen siz sevgili ve değerli kardeşlerimin de ehirete göçmüş olan bütün sevdiklerinin ve geçmişlerinin ruhlarına şu cemaatimizden, bizlerden birer hediye-i Kur'âniye olsun, cümlesinin kabirleri nur dolsun, ruhları şad olsun, Allah-u Teâlâ Hazretleri derecelerini yüceltsin, ikramlarını ziyade eylesin, cennetiyle cemaliyle cümlemizi müşerref eylesin; bize de tevîkîni refîk eyleyip ömrümüzü rızasına uygun geçirmemizi nasip eylesin diye bir *Fâtiha*, 11 *İhlâs-ı Şerif* okuyup öyle başlayalım, buyurun!

.....

a. Vitir Namazını Kılmadan Yatmayın!

Uzunca bir hadisin teberrüken mübarek sözlerini okuyarak dersimize başlıyoruz. Okuduğumuz hadîs-i şerifler *Râmûzü'l-Ehâdîs* kitabımızın 104. sayfasının 2. hadîs-i şerifi ve devamı olacak inşaallah.

Bu hadîs-i şerifin içinde pek çok nasihat ve bilgi var. Uzunca bir hadîs-i şerif. Şimdi yavaş yavaş cümlelerini okuyup açıklamaya Allah'ın lütfuyla izniyle başlayalım:¹

إِنَّ الْعَبْدَ تَقْبِضُ رُوحَهُ فِي مَنَامِهِ فَلَا يَدْرِي أَتَرَدُّ

¹ İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.LXII, s.226; Ebü'd-Derdâ RA'dan.

Kenzü'l-Ummâl, c.XV, s.833, no:43313; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VII, s.387, no:6526.

إِلَيْهِ أَمْ لَا فَيَكُونُ قَدْ قَضَىٰ وَتَرَهُ خَيْرٌ لَهُ وَمَنْ صَامَ
 ثَلَاثًا مِنَ الشَّهْرِ فَقَدْ صَامَ الدَّهْرَ لِأَنَّ الْحَسَنَةَ
 بَعَشْرٍ أَمْثَالِهَا وَيُصْبِحُ الْعَبْدُ وَعَلَىٰ كُلِّ سُلَامَىٰ
 مِنْهُ زَكَاةٌ قِيلَ يَا رَسُولَ اللَّهِ وَمَا السُّلَامَىٰ قَالَ
 رَأْسُ كُلِّ عَظْمٍ مِنْ جَسَدِهِ فَإِذَا صَلَّى رَكَعَتَيْنِ بِأَرْبَعِ
 سَجَدَاتٍ فَقَدْ آدَىٰ مَا عَلَىٰ جَسَدِهِ مِنْ زَكَاةٍ

كر. عن أبي الدرداء قال: أَمَرَنِي رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنْ لَا أَنَامُ إِلَّا عَلَىٰ وَت (ر)
 وَأَمَرَنِي بِصِيَامِ ثَلَاثَةِ أَيَّامٍ مِنَ الشَّهْرِ وَأَمَرَنِي بِأَرْبَعِ سَجَدَاتٍ بَعْدَ أَرْبَعِ الشَّمْسِ لِلضُّحَىٰ ثُمَّ
 (فَتَرَهُنَّ لِي قَالَ فَذَكَرَهُ)

RE. 104/2 (Inne'l-abde tukbedu rûhahû fî
 menâmihi, felâ yedrî etüreddü ileyhi em lâ?
 Feyekûnu kad kadà vitrehû hayrun lehû. Ve
 men sâme selâsen mine'ş-şehri fekad sâme'd-
 dehre. Li-enne'lhasenete bi-aşri emsâlihâ.
 Ve yusbihu'l-abdu ve alâ külli sülâmâ minhu
 zekâtün. Kîle: Yâ rasûlallah, ve me's-sülâmâ?
 Kàle: Re'sü külli azmin min cesedihî. Feizâ
 sallâ rek'ateyni bi-erbai secedâtin fekad eddâ
 mâ alâ cesedihî min zekâtin.

İbn-i asâkir an ebî'd-derdâ; kàle: Emeranî
 rasûlüllahi salla'llàhu aleyhi ve selleme, en
 lâ enâme illâ alâ vitrin, ve emeranî bi-siyâmi
 selâseti eyyâmin mine'ş-şehri, ve emeranî bi-
 erbai secedâtin ba'de'rtifâi'ş-şemsi li'd-duhâ,
 sümme fesserahünne lî, kàle... fezekerehû.)

(İnne'l-abde tukbedu rûhahû fî menâmihi) “Hiç
 şüphe yok ki, kul uyuduğu zaman, uykuda iken

onun ruhu kabzolonur, alınır.” *Kabzetmek*, almak demek. (*Felâ yedrî etüreddü ileyhi em lâ*) “Bilinmez ki kendisinden alınmış olan ruhu kendisine geri verilecek mi, verilmeyecek mi?”

Yatan uykusundan uyanacak mı uyanmayacak mı? O uyku öyle başladı, gitti gider. Ruhu teslim olup ölüp gidecek mi, yoksa kalkıp tekrar yaşayacak mı, belli olmaz.

Bizim rahmetli bacanak, biz burada değildik Almanya’daydık, akşam yatmış şu bizim İskenderpaşa Camii’nin meşrutasında. Onun da adı benim gibi Es’ad idi. Sabahleyin hanımı, “Es’ad!” diye seslenmiş ama cevap vermiyor.

Neden? Ruhu uçmuş gitmiş. Hanımı yanında ama sessiz sedasız ahirete göçüvermiş. Belli olmuyor. İnsan uyudu mu, uykuya yattı mı ruhu alınıyor. Bilmem geriye verilecek mi, yoksa verilmeyecek mi?

Onun için, (*Feyekûnu kad kadà vitrehû hayrun lehû*) “Vitr namazını kılıp da yatması onun için daha hayırlı olur.” Çünkü vitir namazını kılmadan yatar, uyanamaz, vitir namazını kılmadan göçmüş olur. Onun için, kılmış olarak yatması onun için daha hayırlıdır.

Peygamber SAS Efendimiz hadîs-i şeriflerinde:

“—Vitr namazı kılmadan sakın yatmayın!” diye çok tenbih eylemiş. “Gecenin sonunda, yatma zamanınız geldiği zamanda mutlaka vitir namazını kılın, aman kılmadan yatmayın!” diye çok hadîs-i şerifler var. Onun için vitir namazı kılmak vacip; kuvvetli, önemli, sünnetten daha yüksek önemli bir nasihat. Kılınması lazım.

Mevzu burada bitiriyor. Hadîs-i şerifin devamında başka mevzuya geçiyor.

Peygamber Efendimiz'in zamanında, "Vitr namazı kılmadan yatmayın, vitir namazı geceleyin kılınsın." diye buyurduğu için Peygamber Efendimiz, namazını tehir edenler olmuş. Yatsıyı kıldıktan sonra yatıp, sonra kalkıp vitir namazını kılarız diyenler olmuş. İnsan bazen yorgun, hasta, bitkin, rahatsız oluyor, derin bir uykuya dalıyor kalkamıyor. Bazıları da kalkıp kılamamış. Onun için bu hadîs-i şeriften Efendimiz'in tavsiyesini öğrenmiş oluyoruz.

"—Ne olur ne olmaz vitir namazını kılıp öyle yatın! Çünkü insanın ruhu uyuduğu zaman insandan alınır. Geriye verilecek mi verilmeyecek mi, artık o bilinmez. Onun için vitir namazını kılmış olarak yatmak daha iyidir." diye Efendimiz bu hadîs-i şerifinde tavsiye buyuruyor.

Biz yatsı namazını kıldıktan sonra son sünneti de kılıp vitri

camide kılıveriyoruz. Camide de kılınır, evine gidip, "Evimde de namazdan şöyle bir parça kılınmış olsun da evim de mübarekleşsin, evim de ibadethane olsun." diye kılınabilir.

Sabah, yatsı, öğlen ve ikindi namazında sünnetler evde kılınıp, camiye sünnet kılınmış olarak gidilebilir. Onun için camilerde de ezan ile ikamet arasında biraz mesafe bırakmak iyidir. Bunu Suudi Arabistan hükümeti rakamlara bağlamış. Diyor ki;

"—Öğle ezanı okunduktan sonra 20 dakika geçmeden kamet getirilmez. Müezzinlere, "Getir-

meyeceksiniz ha!” diye emrediyor. İkindide Őu kadar, akŐamda beş-on dakika, yatsıda Őu kadar, sabahta yarım saat...” neyse bir zaman koymuŐ ortaya. Herkes eŐit olarak beklesin diye.

Bu çok faydalı oluyor. Çünkü insan ezanı duyuyor, uykudaysa kalkıyor. İŞi varsa işini derliyor toparlıyor, abdestini tazeliyor, rahatlıyor, camiye geliyor veya evinde namaz kılıp camiye öyle geliyor diyelim, hatta camide biraz oturuyor, Kur’ân-ı Kerîm açıyor okuyor; zikir, dua, tesbih ile zamanını değerlendiriyor, saati gelince namaza başlanılıyor. Güzel.

Mehmed Zâhid Kotku Rh.A Hocamız burada, İskenderpaşa Camii’nde vazifeliyken, onun zamanında namazlar için uzunca bir ara bırakılırdı, farza durulmak için biraz beklenilirdi. Hocamız rahmetli de sünnetleri evinde kılardı. Müezzin camdan kapıyı gözlerdi, Hocamız kapıyı açıp da geliyor mu diye. O ne zaman gelirse, kapı açılıp bu tarafa doğru yürürken ona göre müezzinliğini yapmaya başlardı. Bunlar ibadete bütün kardeŐlerin yetişmesi, cemaatin yetişmesi bakımından güzel oluyor.

Güzel olmayan Şey nedir?

Mesela ben bir ara İstanbul dışında bir mahallede oturdum. Evimiz ile cami arasında beş tane ev var, altıncısı cami. Ezan okunduğu zaman evimden çıkarsam farza yetişebiliyordum zar zor. Sünnet kaçıyordu. Bazen de biraz da oyalansam farz bile tehlikeye girebiliyordu. Çok abuk kılıyorlardı.

Burada iyi olmayan taraf ne? İnsanın müezzine

dönüp de şöyle diyeceği geliyor:

“—Be mübarek, sen beni çağırdın, (*Hayye ale's-salâh*) demedin mi sen?

“—Tamam.” dedim.

“—Ben de namaza geldim, namaz kılınmış. Madem, beni beklemeyecektin, ne diye böyle çağırdın?”

Ezanda bir çağırma yok mu, davet değil mi ezan?

(*Hayye ale's-salâh*) “Haydi namaza gelin!
(*Hayye 'ale'l-felâh*) Haydi felâha, kurtuluşa gelin!” diye çağırıyor.

Geliyorsun, namaz bitmiş, felah gitmiş. O zaman ne oluyor?

“—Gel bizim evde yemek yiyelim.”

Evine gidiyorsun, “Tamam biz yemeği yedik, sofrayı kaldırdık, sen aç bekle.” demek gibi bir şey oluyor.

Biraz mesafe konulması iyi. İşin latife tarafı bir tarafa, ezanın mânasına da uygun...

Onun için Suud'da onlar öğleden sonra uyur. Hava çok sıcak olduğundan çalışılmaz, uyurlar. İkinci ezanını duyar adam terli kalkar, gider duşunu yapar; yıkanır, giyinir, camiye gider; sünneti kılar, biraz daha bekler. Hoş, güzel oluyor. Bu da ibadetlerin sevaplarını güzelce herkes alsın diye bir çare.

b. Ayda Üç Gün Oruç Tutun!

Efendimizin hadîs-i şerifi devam ediyor. (Ve

men sàme selâsen mine's-şehri) “Kim aydan üç günü oruçla geçirirse...” Şehr, Arapça'da ay demek. Şehr-i Ramazan, Ramazan ayı; Şehri Şa'ban, Şa'ban ayı demek. Şehr Arapça'da “ay”, Farsça'da “belde” demektir. Şehr-i İstanbul, şehr-i Burusa, şehr-i Konya, Konya şehri demek. Farsça'da kelime başka bir mânada, biz o mânasını almış kullanıyoruz, Arapça'da bir başka mânaya... Arabî aylardan bir ayın üç gününü oruçlu tutan bir kimse, (*fekad sàme'd-dehre*) “Bütün zamanını oruçlu geçirmiş gibi sevap alır.” Neden? Sanki matematik formülü, matematik hesabı, rakamla yapılan hesap gibi besbelli bir şey:²

² Buhârî, *Sahîh*, c.II, s.670, *Savm* 36/2, no:1795; Ebû Dâvud, *Sünen*, c.I, s.148, no:343; İbn-i Mâce, *Sünen*, c.I, s.525, no:1638; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.234, no:7194; Hâkim, *Müstedrek*, c.I, s.419, no:1046; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.I, s.290, no:950; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.X, s.353, no:5947; Dârimî, *Sünen*, c.V, s.148, no:21353; İbn-i Huzeyme, *Sahîh*, c.III, s.130, no:1762; Ebû Avâne, *Müsned*, c.II, s.164, no:2676; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.399, no:7973; İbn-i Asâkir, *Mu'cem*, c.I, s.325, no:665; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.III, s.345; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VI, s.273; Ebû Hüreyre RA'dan.

Buhârî, *Sahîh*, c.II, s.697, *Savm* 36/55, no:1875; Müslim, *Sahîh*, c.II, s.812, *Savm* 13/39, no:1159; Neseî, *Sünen*, c.IV, s.210, no:2391; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.II, s.64, no:352; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.IV, s.156, no:3859; Neseî, *Sünenü'lKübrâ*, c.II, s.128, no:2700; Taberânî, *Müsnedü's-Şâmiyyîn*, c.IV, s.172, no:3032; İbn-i Asâkir, *Mu'cem*, c.I, s.380, no:773; Abdullah ibn-i Amr RA'dan.

Buhârî, *Sahîh*, c.I, s.24, *İman* 2/30, no:41; Hâkim, *Müstedrek*, c.I, s.419, no:1046; Abd ibn-i Humeyd, *Müsned*, c.I, s.297, no:957; Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan.

Tirmizî, *Sünen*, c.V, s.175, no:2910; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan. Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.195, no:1690; Hâkim, *Müstedrek*, c.III, s.297, no:5153; Dârimî, *Sünen*, c.II, s.405, no:2763; Tayâlisî, *Müsned*, c.I, s.31, no:227; Ebû Ubeyde ibni'l-Cerrah

الْحَسَنَةُ بِعَشْرِ أَمْثَالِهَا

(خ. د. ه. حم. عن أبي هريرة خ. م. ن. حب. عن ابن عمرو)

(*El-hasenetü bi-aşri emsâlihâ*) “Yapılan iyi bir işin mükâfatı en aşağı on mislidir.”

Daha fazla da olabilir de, en aşağı Allah’ın lütfuyla keremiyle on mislidir. Üç gün tuttu, on misli olunca 30 ediyor.

Bir ay ne kadar? 29 gün, 30 gün.

Tam bütün ayı oruçla geçirmiş gibi olduğu hesaptan da çıkıyor. Efendimiz söylemiş, oradan da çıkıyor.

Demek ki bir ayda üç gün oruç tutuversek, her ayda üç gün oruç, üç gün oruç, üç gün oruç; bütün sene oruç tutmuş gibi Allah sevap verecek. Ömrünü oruçla geçirmiş gibi sevap alacak.

“—Pekiyi hocam tutalım! Ne zaman tutalım?”

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuş ki:

“—Bir ayın başında, ortasında ve sonunda tutarsanız olur.”

Kendisi ayın ortasındaki 13, 14, 15’inde oruç tutmayı hiç bırakmamış. Arabî ayların 13, 14, 15’inde ne vardır? Geceleri mehtap vardır. Ayın 14’ü diyoruz, böyle yusuvarlak pırlıl pırlıl

RA’dan.

Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.V, s.148, no:21353; Hâkim, *Müstedrek*, c.IV, s.269, no:7605; İbn-i Adiy, *Kâmil fi’l-Duafâ*, c.V, s.265; Ebû Zerri’l-Gıfârî RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl c.I, s.69, no:265; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.II, s.319, no:1359-1362.

mehtap vardır.

Demek ki mehtaplı gecelerin gündüzlerinde Efendimiz oruç tutuyormuş. Bu mehtaplı gecelerin gündüzlerinin Arapça'da hususi bir adı var. Bugünlere ne derler:

Eyyâm-ı biyz. i ile, *beyz* değil. *Beyz* olursa “yumurta” demek. *Mâna* değişir. *Biyz*, *ebyaz* ve *beyzâ* kelimesinin çoğulu. *Ebyad*, beyaz demek. Çoğulu *biyz* gelir.

Eyyâm-ı biyz; “ak günler; pırıl pırıl, ak, nurlu günler” demek.

Nereden nurlu oluyor? *Mânevî* bakımdan sevap çok olduğundan ak gün, nurlu gün diye; *yevmün ebyad*, “ak gün” diye bildirilmiş.

Bu *eyyâm-ı biyz* oruçlarını Efendimiz hep tutmuş. Bizim de hocalarımız derviş olarak, mürit olarak bizlere hep tavsiye ederlerdi. Siz de *eyyâm-ı biyzde* oruç tutun!

Niye? Efendimiz tutardı da ondan.

Bizim Arabî ayların takibini güzel yapmamız lazım. Birçok ibadetimiz Arabî ayların başlangıcını, ortasını, sonunu bilmemizi gerektiriyor. Başında ortasında sonunda oruç tutacaksak, hangi aydayız, neresindeyiz diye bilmemiz lazım.

Şimdi hangi aydayız? Geçen ay Peygamber Efendimiz'in doğduğu aydı. *Rebîü'l-evvel* ayı idi. Bu ay şimdi *Rebîü'l-âhir* ayıdır. *Rebîü'l-âhir* ayının bugün dördündeyiz. Arabî ayın dördü. Demek ki on gün sonra mehtap olacak.

Aheste çek kürekleri mehtâb uyanmasın, Bir âlem-i hâba dalan âb uyanmasın!

Ya *eyyâm-ı biyz*'de oruç tutun; ya her Arabî ayın başında ortasında sonunda tutun! Ortasında tutunca, kendiliğinden *eyyâm-ı biyz*'in bir tanesini tutmuş oluyorsunuz. Çünkü ortasında *eyyâm-ı biyz* var... Bu da Peygamber Efendimiz'in bir tavsiyesi, hatıranızda kalsın. Orucun faydası ne? Peygamber Efendimiz bildiriyor ki: “—Orucun mükâfatını Allah verecek.” Allah-u Teâlâ Hazretleri buyurdu ki:³

³ Buhârî, *Sahîh*, c.XXIII, s.11, no:6938; Müslim, *Sahîh*, c.VI, s.19, no:1946; Tirmizî, *Sünen*, c.III, s.234, no:695; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.234, no:7194; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.II, s.45, no:1235; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.VIII, s.232, no:8492; İbn-i Amr eş-Şeybânî, *el-Âhâd ve'l-Mesânî*, c.III, s.269, no:1649; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IV, s.235, no:7898; Taberânî, *Müsnedü's-Şâmiyyîn*, c.IV, s.279, no:3285; Ebû Avâne, *Müsned*, c.II, s.164, no:2675; Bezzâr, *Müsned*, c.II, s.379, no:7723; Abd ibn-i Humeyd, *Müsned*, c.I, s.288, no:921; Tahâvî, *Müşkilü'l-Âsâr*, c.VI, s.476, no:2507; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.III, s.5, no:8986; İbn-i Asâkir, *Mu'cem*, c.I, s.269, no:541; İbnü'l-Ca'd, *Müsned*, c.I, s.174, no:1120; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VI, s.273; İbn-i Hibbân, *Tabakâtü'l-Muhaddisîn*, c.III, s.66, no:254; Mizzî, *Tehzîbü'l-Kemâl*, c.XXIII, s.219; Ukaylî, *Duafâ*, c.III, s.99; İbn-i Adiy, *Kâmil fi'd-Duafâ*, c.III, s.345; Dâra Kutnî, *İlel*, c.X, s.162, no: 1955; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XI, s.371; Ebû Hüreyre RA'dan.

Müslim, *Sahîh*, c.II, s.806, no:1151; Neseî, *Sünen*, c.VII, s.397, no:2183; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.232, no:7174; Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.VIII, s.232, no:8492; Ebû Ya'lâ, *Müsned*, c.II, s.286, no:1005; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.IV, s.273, no:8117; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.II, s.90, no:2523; Ebû Avâne, *Müsned*, c.II, s.164, no:2677; Abd ibn-i Humeyd, *Müsned*, c.I, s.288, no:921; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.III, s.5, no:8986; Ebû Saîd el-Hudrî RA'dan.

Neseî, *Sünen*, c.VII, s.394, no:2181; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.II, s.90, no:2521; Bezzâr, *Müsned*, c.I, s.167, no:915; Deylemî, *Müsnedü'l-Firdevs*, c.III, s.177, no:4478; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.IV, s.349; Hz. Ali RA'dan.

Neseî, *Sünen*, c.VII, s.395, no:2182; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.446, no:4256; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.X, s.98,

الصَّوْمُ لِي وَأَنَا أَجْزِي بِهِ

(خ.م. عن أبي هريرة)

(*Es-savmü lî, ve ene eczî bihî*) “Oruç benim için tutulmuştur, onun mükâfâtını ben vereceğim!” buyuruyor.

Oruç sabır ibadeti olduğundan, insan sabrediyor, kendisini tutuyor. Yiyecek ama yemiyor. İçecek ama içmiyor. Nefsine hakim oluyor.

“—Benim rızam için iştahasını frenledi, kesti. Benim rızam için arzularını tuttu, frenledi, önüne geçti, yapmadı. O halde onun mükâfâtını ben vereceğim.” diye Allah-u Teâlâ Hazretleri oruç tutana büyük mükâfat vadediyor.

Onun için, orucu Ramazan’ın dışında da böyle güzel günlerde tutmalıyız. Her ayın başında, ortasında, sonunda, *eyyâm-ı biyz* günlerinde oruçlu olmayı bundan sonra yazın.

Şimdi bizde *Diyanet*, *Hicret*, *Mevlânâ* takvimi gibi güzel duvar takvimleri var. Duvara asıyoruz, her gün sayfasını koparıyoruz. Bu bir takvim çeşidi.

Bir de benim hoşuma giden başka takvimler

no:10078; Neseî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.II, s.90, no:2522; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.VII, s.213, no:3691; Dâra Kutnî, *İlel*. c.V, s.316, no:907; Abdullah ibn-i Mes’ud RA’dan.

Taberânî, *Mu’cemü'l-Kebîr*, c.XXII, s.59, 141; Taberânî, *Müsne-dü’ş-Şâmiyyîn*, c.IV, s.309, no:3391; Vâsile ibn-i Eska’ RA’dan.

İbn-i Esîr, *Üsdü'l-Gâbe*, c.I, s.1254; Ebû Meysere RA’dan.

İbn-i Adiy, *Kâmil fi’d-Duafâ*, c.I, s.404; Abdullah ibn-i Abbas RA’dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.VIII, s.445, no:23576-23629 ve 24271-24290; *Mecmaü’z-Zevâid*, c.III, s.416, no:5071-5080; *Câ-miü'l-Ehâdîs*, c.VIII, s.275, no:7293; 34004, 40317.

var. İnşallah önümüzdeki zamanlarda onları çıkartalım. Duvara şu halının asıldığı gibi, kocaman bir şey asılıyor. Ama o kadar büyük değil tabi. Bir şey asılıyor, yılın her günü orada var. Ocak, Şubat, Mart, Nisan, Mayıs, Haziran, Temmuz, Ağustos, Eylül... Hepsini sıralamış; bir iki üç dört beş altı yedi sekiz dokuz on, 11, 12, 13, ... 30, 31. Aşağı doğru sıralamış, her günün bir sırası var. O günlerin böyle gözümüzün önünde olması iyidir. O günlerin mühim olanlarını kırmızıya boyarız, işaret ederiz;

“—Şu vakitte şu ibadeti yapacağım!” diye yazarız.

Gözümüzün önünde manzara durur. Bugün ne yapacağımı oradan belli olur.

Şimdi ne yapacağız?

Bu hadîs-i şerifi okuduk. Peygamber Efendimiz’in sünnetini ihya etmek istiyoruz, sünnetine uymak istiyoruz.

Çünkü Peygamber Efendimiz’in sünnetine uyanlara, yaşanmayan bir sünneti yaşatanlara, yapılmayan bir sünneti yapmaya başlayanlara, ihya edenlere ne var?

Yüz şehid sevabı var. Onun için, o sevapları almak için Peygamber Efendimiz’in sünnetini tutacağız.

Biz arkadaşlarımıza, “Biz artık çağ atladık, bir çağdan daha üst çağa atladık. Takke çağı geçti, sarık çağı başladı.” dedik.

Şaka yaptık tabi. Peygamber Efendimiz de şaka yaparmış ama gerçek söz söyleyerek

şaka yaparmış. Biz de şaka yaptık ama, onun sünnetine uygun olarak gerçek bir şaka yaptık:

“—Bundan sonra takke devri kapandı, sarık devri başladı. Artık sarık sarın!” dedik.

Bu sabah bizim Çilehane Camimize Kur’an kursundan küçük genç çocuklar geldiler, 20-30 kişi. Geçen hafta ben onlara:

“—Sarık sarın. Sarık devri başladı. Sarık paralarınız benden.” demiştim.

Daha sarıklarının paralarını vermedim, vereceğim inşaallah. Baktım kapıdan bir bir, tık tık içeri girmeye başladılar, hepsi sarıklı, ne kadar tatlı! Çocukların kendisi tatlı zaten, güzel, bir de sarık sarmışlar, çok daha güzel olmuş.

“—Bunu neden yapıyoruz?”

Sünnet, meleklerin kıyafeti, namaz o sarıkla kılındığı zaman sevap çok olur diye yapıyoruz. Durup dururken değil. Yapışımızın hikmeti var, sebebi var.

“—Sarıkla kılınan namaz sarıksız kılınan namazdan 70 kat daha sevaplı...” diye yapıyoruz.

Hakikaten sarığın da bir başka tadı oluyor. Mithat Ağabeyim’e de Ahmetçe yalıda bir cübbe, bir de sarık hediye ettim. Sarındı, molla gibi, heybetli biri oldu, yakıştı.

Benim gözüme göre yakıştı ama bazıları da demişler ki:

“—Aman sen bunu sadece camide sar, namazda sar, çok acayip oluyorsun!”

Bu acayip bir söz. O acayip olmadı; sünnet-i

seniye olan bir şeyi hazmedememek acayıplık aslında... Ona da alışacağız.

“—Ya sakal bırakma, çok acayip oluyorsun!”

Hayır. Ben acayip olmadım senin sözün acayip oldu. Çünkü erkeklerin sakal bırakması sünnet; sakalın kazınması haram! Onun için mazeret varsa, mazeret meşru ise Allah affederse affeder. Ama bırakmak lazım.

“—Efendim kıllar çıkmış oluyor, işte şey oluyor.”

Kafanın tepesinden çıkan saçlar makbul de aşağısından çıkan kıllar niye makbul değil? Bu uzatılıyor, taranıyor, örülüyor bilmem ne oluyor da bu niye makbul değil?

PeygamberEfendimiznedemişseonuyaparız. Kesindediği yerikeseriz, bırakındediği yeribırakırız.

Koltuk altımızı kırt kırt kırt kesiyoruz. Neden?

Orada ter birikiyor, teke gibi kokuyor insan. Birisi konuşmaya gelip iki dakika söz söylerken burnunu tutuyor hocam, konuşur konuşmaz fırt dışarı kaçıyor:

“—Zehirlenmekten kurtuldum!” diye derin nefes alıp veriyor. Demek ki o zaman, koltuk altının kazınması isabetli, hikmetli. Ne diyoruz biz? Hikmetli.

Bir şeyin yerli yerinde olmasına *hikmet* derler. Koltuk altının kazınması da, sakalın bırakılması da hikmetli... Sakalı bırakan insanların dişleri sağlıklı oluyor, boğaz ağrıları olmuyor. Neden? Koruyor.

Tabii boyun atkısıyla da insanın buraları korun-

muş oluyor. Allah sakalı korusun diye yaratmış.

Peygamber Efendimiz buyuruyor ki:

“—Sakallarınızı uzatın, bıyıklarınızı kısaltınız.”
Bunun hikmeti ne?

Onun hikmeti de burun temizlenirken kolay olsun, altı temiz olsun diye burası kısaltılacak.

Uzun olursa ne olur? Ağzının içine giriyor edepsizler. Hop kıvrılıyor, fırt kıvrılıyor, ağzının içine giriyor. Çünkü bıyıklar biraz fazla uzadı mı ya böyle yapacaksın, ya böyle yapacaksın, yapıştıracaksın, kıvıracaksın. Onun en doğrusu “Bıyıklarınızı kısaltın.” buyurmuş.

Nasıl kısaltırmış Peygamber Efendimiz? Derisi belli olacak kadar kısaltırmış.

“—O zaman erkek yakışıklı olmuyor. Erkeğin yakışıklısı kabak gibi olmalı. Tıraşlanmalı, her tarafı bembeyaz olmalı.”

O senin dediğin hanımlar için... Allah bizi böyle yaratmış. Cenâb-ı Mevlâ'nın hilkati böyle.

Arslan yelesi olur, değil mi? Böyle kocaman yelesi olur. Horoz bir başka türlü oluyor da tavuk bir başka türlü oluyor. Bizi de Allah böyle yaratmış.

Kadında bu makbul değil, böyle olunca gidiyor tedavi görüyor. Sakal bıyık çıkmaya başladı mı bir iki şey, gidiyor onun kökünü yaktırıyor, ne yapsın acayip oluyor diye.

Demek ki aslında biz kendimiz ortaya bir şey koymuyoruz; her şeyi bilen Allah-u Teâlâ Hazretleri, sevgili Peygamberine her şeyi

öğrettiğinden, biz Peygamber Efendimiz'in yaptığını yapıyoruz.

Sakal bırakmış, bırakıyoruz. Bırakana ne mutlu...

Bırakamayanlara da Allah nasib etsin; mazereti vardır, talebedir, memurdur, ona bir şey demiyoruz. Ben âmir olsam, memurlarıma da müsaade ederim. Devlet başkanı olsam, kanun yapıcı olsam ona da müsaade ederim.

Neden? Çünkü Almanya'da sakallı bakan, sakallı asker, komutan gördüm. Sakallı, hem de top sakallı polis memuru gördüm. Demek ki olabiliyor, olur dersen oluyor. Almanlar olur, karışmam senin sakalına demiş; polise de askere de memura da karışmam demiş, olmuş.

Bizde bu ayrıca sevap. Kazıtmak haram. Onun için ben olsam, vebalden kurtulmak için olur deyiveririm.

“—Olur be!” derim.

Ondan sonra Barbaros Hayreddin gibi sakallı komutanlar, ortaya çıkar. Emin olun daha heybetli olur.

Ben çeşitli kıyafetler giyiniyorum. Kıyafetin içinde de arayış içindeyim. Kısa giyinsem insanın butları, bacakları, bacaklarının ayrımı ve sairesi görünüyor.

Ne yapmak lazım? Kıyafetin uzun olması lazım.

Şöyle kesin, bu biçimi yapın, bilmem ne filan, çeşitli kılık kıyafet arayışlarını sürdürüyorum, bir şeyler yapıyorum.

Arkadaşlar da bakıyorlar, “Hocam güzel olmuş.”

diyorlar.

Güzel olduğunu sen de taklit edersen anlarım ben. Lafla güzel olmuş değil. Eğer taklit edilirse, güzel, tamam.

Bir erkek tepeden aşağı uzun bir kıyafet giydiği zaman, hatta hanım da öyle, heybetli oluyor. Bu muhakkak. Bol kıyafet giydiği zaman rahat oluyor. Bu da bir gerçek. Daracık, sımsıkı, patates gibi, asker bavulu gibi sıkıştırılmış, zor giyilmiş, hıh yapmış kemerini bağlamış, saldığı zaman oradan buradan yağları patlıyor...

Rahat giyin kardeşim! Ne onu giyen kadın rahat, ne onu giyen erkek rahat... Nasıl olsun?

Şöyle rahatını, sıhhatini düşün, kan deveranı engellenmesin. Doktorlar var, sor.

“—Böyle bir şey insanın vücuduna sımsıkı sıkarsa iyi mi olur, kötü mü olur?” diye doktora sor.

Ben susayım, o söylesin. Herhalde deveran etmesi, hava alması daha iyi. Ne olması lazım?

Bence bu gömleklerin, gömlek dediğimiz şeyin kasıkta kalmaması, dizin altına dört parmak kadar inecek şekilde bol yapılması lazım.

Ne giydin? Uzun gömlek giydim. Tamam.

Ne giydin? Bol pantolon giydim. Tamam.

Eskiden bol pantolon giymek ayıplanıyordu, sonra moda girdi; çok pileli, şalvar modeli pantolon dendi; erkekler, çocuklar, delikanlılar da giyiyorlar; rahat da oluyor. Bacağını kaldırdığı, futbol oynadığı zaman, havada bir makas yaptığı zaman, “Caaart!” diye sökölme,

yırtılma sesi gelmiyor; dizden popodan delinme, yırtılma, yıpranma olmuyor. İktisadî bakımdan da daha iyi.

Her şeyimizi sünnete uygun yapacağız. Tamam.

Giyimde, yeme içmede sünnet... İbadetlerin yapılışı; akşam vitir namazı kılmadan yatmayacağız. Her ayın üç gününde oruç tutacağız.

Böyle bütün günleri gördüğümüz bir duvar takvimi yaparsak, oraya işleriz, kalemle yazarız. Hatta bu daimî de yapılabilir. Kurşun kalemle yazarsın, silersin, her sene işaretlersin.

Mesela ne demiştik? Kurban Bayramı'nda kurban kesiliyor da, Ramazan Bayramı'nda kurban kesmek yedi yüz misli sevap... Hemen ne yapacaktınız? Ramazan Bayramı'nın ilk gününe yazacaktınız:

“—Es'ad Hocam camide söyledi. Bugün kurban kesersem yedi yüz misli sevap alıyormuşum.” diye yazacaksınız.

Oraya baktığınız zaman, “Ha, bugün kurban kesme günüm. Gidelim, arayalım!” diye bu işi yapacaksınız.

Bu planlı, programlı, düzenli, sevaplı, ecirli çalışmadır. Bir şeyi öğrendiğin zaman yazıyorsun. Ben şurada, gömleğin cebinde defter gezdirilmesini tavsiye ediyordum. Kendim de cebime defteri, kalemi koydum, bir şey oldu mu yazacağım.

Tamam, duydum, yazdım. Vaazda her ayın üç gününde oruç tutmak Efendimiz'in tavsiyesiymiş, tamam. Bunu yazdım. Eve gittiğim zaman da

oradaki çizelgeme, duvardaki büyük yaygın yıllık takvimime işlerim, olur biter.

“—Hocam yıllık takvimim öyle değil.”

Tamam, bu takvimin sayfasını aç, orasına yaz. O da olur. Oraları kırmızı bir ispirotolu kalemle çarpı işaretiyle işaretle. O kırmızı kocaman bir işaret geldiği zaman onu gör;

“—Demek ki bugün yemek yemek yasakmış.” dersin, akşamdan niyetlenirsin meselâ...

Ne yapacağız? Sevap kazanmak istiyoruz. Ömrümüzü Allah’ın rızasına uygun geçirmek istiyoruz. Bunun için de size küçük tedbirler söylemiş oluyorum.

Başka ne buyurmuş Efendimiz tavsiye olarak? İzahını yapmış:

“—Kim bir ayın üç gününü oruçla geçirirse, bütün zamanını oruçlu geçirmiş olur.”

(Li-enne’l-hasenete bi-aşri emsâlihâ) “Çünkü yapılan iyi bir şeyin mükâfatı on misliyledir.”

En aşağı on misliyledir. En aşağı mükâfatı on mislidir. Yukarısı? Yukarısı sonsuza kadar gider.

Ramazan Bayramı’nda kurban kesmek on misli değil, 700 misli. Ana babasına masraf yapmak 700 misli... Git annene babana bir mendil al, bir çorap al. Cuma günü:

“—Babacığım sana cumalık çorap aldım, buyur!” de; elini öp, ondan sonra duasını al. “Dur şu çorabı sana giydireyim babacığım. Sana bir tane misk aldım, amber aldım.” de hediye et, sürünsün.

“—Vay be bizim oğlan maşallah ne kadar iyi, Allah nazardan saklasın. El alemin çocuğu şöyle yapıyor böyle yapıyor, benimki Allah’a hamd ü senâlar olsun, şaşırmamış.” diye dua edecek tabii.

Annenin babanın duasıyla insan cennete giriyor.

Anneye babaya yapılan masraf bire 700. Evine, çoluk çocuğuna, hanımına yaptığı masraf da bire 700. (*Nafakatüke alâ ehlike*) Onun için eve de bol bol götüreceksin. Dolduracaksın fileleri; elma, armut, üzüm, kavun, karpuz, meyve, sebze, götüreceksin eve, belki küfeyle alacaksın çarşamba pazarından, perşembe pazarından, döktüreceksin eve, bol bol...

“—Yiyin kuzularım. Yiyin, buyurun, alın!” diyeceksin.

Neden? Bire yedi yüz. O da bire yedi yüz...

Hanım memnun, çocuklar memnun, gözleri tok, vitaminli, güzel yemek yedikleri için yanakları kırmızı kırmızı, iştihaları yerinde... Bak her şey güzel oluyor.

Zikrullah, Allah Allah Allah Allah demek, mükâfatı bire 70 bin. Bir defa Allah diyor, 70 bin misli sevap... İçinden zikretmenin, dışarıdan Allah demiyor da içinden söylüyor, mükâfatı dille, dışarıdan âşikâre söylenenin 70 kat daha fazlası. Bunları ezberledim ben, size de çok çok söylüyorum ezberleyin diye. Yetmiş binin 70 kat fazlası ne ediyor?

Yedi kere yedi 49, şu kadar sıfırı şuraya ekle, üçer üçer ayır, 4 milyon 900 bin.

“–Yapma hocam! Rakamda bir hata yok mu?”

Yok... 70 binin 70 katı 4 milyon 900 bin, içinden bir kere Allah derse... Allah dedim.

Ne yaptın? Yutkunur gibi yaptın hocam.

İçimden, Allah! dedim. İçimden ama; sen de duymadın, kimse bilmedi. İşte onun bir defası 4 milyon 900 bin.

Eee, bundan da yükseği var mı?

Bundan da yükseği, Allah'ın bi-gayri hesab verdiği, hesaba rakama sığmayanlar da var. Hesapsız bi-gayri hesab ikramı var.

Ankara'da misafirlikteydik. Hocamıza bir vaiz efendi sordu. Dedi ki:

“–Hocam böyle çok sevaplı bir şeyler var mı?”

Hani insan Mekke'de namaz kılıyor, 100 bin misli sevap alıyor. Peygamber Efendimiz'in mescidinde kılıyor, 1000 misli sevap alıyor. Acaba böyle çok sevaplı bir şeyler var mı?

Hocamız “Var!” dedi. Hemen ağzından soru çıkar çıkmaz, düşünmeden “Var!” dedi.

“–Nedir hocam?” dedi.

“–İnsan zikrullahı çalışa çalışa çalışa, zikrullah bütün vücudunu tesiri altına alır. Bütün vücudu, bütün zerrelere Allah der. Parmağı, kılları, ayağı, dizi, derisi, her tarafı Allah der; hücreleri zerrelere sayısınca Allah der. Onun için bir Allah dedi mi, artık hücreler, moleküller, zerreler sayısı tabii o çok fazla oluyor.

Ona ne diyorlar? *Sultânu'z-zikir*. Zikrin vücuda

yayılması, dağılması, hakim olması, tüm vücudun zikretmesi hali diyorlar.

Demek ki, sevaplı işler çokmuş. En aşağısı, bir iyiliğin karşılığı on misli olduğundan, üç gün oruç tuttu mu 30 gün ediyor, böylece bütün sene oruçlu olmuş oluyor her ay üç gün tutarsa...

c. Kuşluk Namazı

(*Ve yüsbihu'l-abdü ve alâ külli sülâmâ minhü zekâtün*) “Kul sabahleyin güne başladığı zaman, bütün vücudunun her eklemi için bir zekât borcuyla başlar.” *Yüsbihu* “sabaha çıkmak, sabahlamak” demek.

Sabaha çıktın mı, sabahleyin yataktan kalktın mı, şimdi neyin var? Borcun var. Ne kadar borcun var? Vücudundaki eklem sayısınca zekât vermen lazım. Bir parmakta kaç tane eklem var. Şurası var, şurası var, şurası var... Bilek var, dirsek var, omuz var. Beş tane parmak, üç kere beş 15, 16, 17, 18; 18 daha, 36; 36 daha, 64. Omurgaların eklemleri ve saire, boynun, başın eklemleri... Eyvah! Her sabah çok borçlu olarak kalkıyoruz. Her eklem için zekât borcu var.

(*Kîle: Yâ rasûla'llah, ve me's-sülâmâ*) Dediler ki; “Yâ Rasûlallah, ne demek sülâmâ?” Demek ki, dinleyenler her kelimeyi bilmiyor.

Peygamber Efendimiz Arab'ın, Arap dilini konuşan insanların en fasîhi idi. *Efsahu'l-Arab*, Arapların en güzel konuşanı idi. Çok güzel konuşma kabiliyeti verilmişti kendisine. Peygamber SAS Efendimiz'in kelime hazinesi, kelime bilgisi çok geniş, çok yüksek idi. Birçok

kimse kullandığı kelimeleri bilmezdi.

Yirminci yüzyılda bir insanın bilgi, kültür, irfan, ilim seviyesi bildiği kelime sayısının çokluğuyla ölçülür. Bu bir ölçük... Ne kadar çok kelime biliyorsun? İki bin kelime mi biliyorsun, beş bin mi biliyorsun, kırk bin mi biliyorsun, elli bin mi biliyorsun?

Kelime sayısını çok bildikçe, her varlığın ayrı ayrı adını bildikçe insanın irfan seviyesi yükselir.

“—Buyurun, burada çiçek var, söyle bakalım bu çiçeklerin adını!”

“—Şunun adını biliyorum: Gül.”

“—Bu?”

“—Bu sardunya veyahut kabak çiçeği.”

“—Bu?”

“—Kına çiçeği, belki...”

“—Şu?”

Her şeyin adını bilirse bir insan biliyor, bilemezse bilmiyor.

“—Şu çam ne çamı?”

“—Bilmem...”

Ben soruyorum böyle meraklı. Yaka da silkiyorlar galiba benden. Soruyorum.

“—Bu çam ne çamı?”

“—Peki şu çam şöyle de bu çam başka türlü, bu çamın adı ne?” Bilmiyor.

İlgaz’a gittik, orada çamların adlarını sordum. Bu *Karaçam* dediler, bu *Kızılçam* dediler. Bu-

nunla bunun farkı nedir? diye sordum. Anlattılar. Öğrendim. Belki sizin bir kısmınız bilmiyor. Ben öğrendim.

Daha genç olsam neler öğreneceğim. Nelere hevesim var. Ah ah... Ne kadar hevesim var da ama ömür bitiyor işte.

Kelime sayısı önemli. Peygamber SAS Efendimiz çok kelime bilirdi. Soruyorlar:

“—*Sülâmâ* ne demek yâ Rasûlallah?”

Duymamış. Peygamber Efendimiz kullanıyor, “İnsanın her sülâmâsı için bir zekât gerekir.” buyuruyor.

Ne demek sülâmâ? Tarif ediyor:

(*Kâle: Re’sü külli azmin min cesedihî*)
“Vücudunun her kemiğinin başına *sülâmâ* derler.”

Şurada bir kemik var, bu kemiğin bu başına, bu başına sülâmâ deniliyor, kemik başı demek, kemik kemiğe eklendiği, eklenti yeri. Sülâmâ onun adıymış. Hepsine zekât vermek gerekiyor.

(*Feizâ sallâ rek’ateyni bi-erbai secedâtin*)
“Dört secdesiyle kul iki rekât namaz kıldı mı, (*fekad eddâ mâ alâ cesedihî min zekâtin*) cesedinin üzerine, vücudunun üzerine vergi olarak, mecburiyet olarak terettüp etmiş olan bütün bu eklemlerin zekâtını vermiş olur.”

Peygamber Efendimiz:

“—İki rekât namaz kıldı mı bütün borçlar ödenmiş olur.” diyor.

Bu hadîs-i şerif Ebu’d-Derdâ RA’dan rivayet

olunmuş.

Ebu'd-Derdâ RA kendisi ashâb-ı suffeden idi. Dünyaya çok metelik vermeyen, ahiret ehli, ibadet ehli bir kimseydi. Selmân-ı Fârisî Efendimiz'le ahiret kardeşiydi. Peygamber Efendimiz hepsini birbiriyle kardeş etmiş, ahiret kardeşiydi.

(Kâle: Emeranî rasûlü'llah SAS) O râvî yine demiş ki: “Bana Rasûlüllah SAS emretmişti: (*En lâ enâme illâ alâ vitrin*) Vitir namazı kılmadan uyumamamı emretmişti. ‘İlle vitir namazını kıl da öyle uyu!’ demişti, bir.

(*Ve emeranî bi-siyâmi selâseti eyyâmin mine's-şehri*) “Her aydan üç günü oruçlu geçirmemi de emretmişti.” İki.

(*Ve emeranî bi-erbai secedâtin ba'de'rtifâi's-şemsi li'd-duhâ*) “Sonra, güneşin yükselmesinden sonra duha zamanında dört secdeli iki rekât namaz kılmamı emretmişti.” dedi, üç.

Ebu'd-Derda RA, (*sümme fesserahünne lî*) “Rasûlülah bunları bana anlattı.” diyor. (*Kâle fezekerehû*) “İşte bu hadîs-i şerifi Ebü'dDerdâ RA, etrafındaki dinleyenlere böyle anlatmış.

Şimdi hadisin özeti karşımızda:

Efendimiz vitir namazı kılmadan yatmayın diyor. Vitir vaciptir, onun için kılacağız. Yatmadan evvel kılacağız. Kılmadan yatmayacağız. Ebu'd-Derdâ RA'a öyle emretmiş, bize de emirdir. Biz de sevap kazanmak peşindeyiz. Sünnet-i seniyyeyi ihya etmek peşindeyiz. Bu bir.

Her ayın üç gününde oruç tutacağız. İki.

İki rekât namaz kılacağız. Zamanını ikinci izahattan öğrendik. (*Ba'de'rtifâi's-şemsî li'd-duhâ*) “Güneşin yükselmesinden sonra, duha vaktinde...”

İşte bizim burada sabah namazından sonra evradımızı okuyup kıldığımız iki rekât namazın kaynağı. Neden biz sabah namazından sonra, farzı kıldıktan, Huvellahu'llezî'yi okuduktan sonra burada oturuyoruz?

Hocamız öğretti de ondan oturuyoruz. Hocamız nereden öğrendi de öğretti bize? İşte buradan öğretti.

“—Kim sabah namazından sonra camide oturur, ibadetle zikirle meşgul olur, güneş doğduktan sonra iki rekât namaz kılsa, o gün bir hac ve umre yapmış gibi sevap alır.” diye hadîs-i şerif var. Başka hadisler var.

İşte burada da işin bir başka hikmetini öğrenmiş olduk. Her sabah, sabaha çıktığı zaman insan her eklemi için bir zekât borcu borçlanıyor.

“—El-hamdü lillâh sıhhat afiyetle bu sabaha çıkmışım. Eklemlerim çalışıyor. Felç olmamışım. Kazık gibi olmamışım. Kireçlenmemişim. Kaskatı kalmamışım. Frankeştayn gibi olmamışım. El-hamdü lillâh...” diye zekât verecek.

Nasıl verecek? Bu kolay mı? Paraya dönük olsa iş kim yapacak? Yapamaz. Ama sabah namazından sonra, güneşin yükselmesinden sonra duha vaktinde, dört secdeli iki rekât namazı kılınca, vücudun zekâtı ödenmiş oluyor.

Allah Hocamız'dan razı olsun, derecesini ziyâ-

de etsin. Biz bilmeden öğrendik de, bildikçe seviniyoruz. Anladıkça Hocamızın büyüklüğünü anlıyoruz. Sevgimiz, saygımız, duamız artıyor.

Muhterem kardeşlerim!

Camilerde yapılmıyor. Hiçbir camide yapılmıyordu. Ben hocamız bunu ifâ edinceye kadar, hocamızdan görünceye kadar başka hiçbir camide, hiçbir yerde görmedim. Hocamız öğretti.

Hayra delalet eden yapan gibi sevabı alır. Hepimizin beklemesinden, işrak namazını kılmasından Hocamız sevap alıyor.

Neden? O öğretti. Bu sünneti bize o öğretti.

Ben de size öğretmiş oluyorum. Bir de videoyu dinleyenlere öğretmiş oluyorum. Artık oradan nereye kadar gider bizim kârımız Allah bilir. Şu deliğin ucundan çok uzaklara kadar gidiyor bizim sevap.

Okuyacak, dinleyecek, yapacak. Çünkü hakkın aşıkları, sevabın müşterileri var. Allah'ın yolunda sevap yapmak, sevap kazanmak, ömrünü sevapla geçirmek isteyen Allah'ın nice kulları var; herkes cahil, gafil tembel değil ki... Kimisi de Allah'ın rızasını kazanmak, şehid olmak can atıyor, malını canını feda etmek için yer arıyor.

Bugün öğrendim. Allah razı olsun bir kardeşimiz, şu kadar insanın şu hayırlı işini yapmaya tekeffül etmiş:

“—Ben senin şeyini masraflarını karşılayacağım!” demiş.

Nesini tekeffül etmiş?

Orta Asya'dan, oranın müslümanlarından birisi İslâm'ı öğrenmeye buraya gelmiş, "Benim İslâm'ı iyi öğrenmem lazım." demiş. Buradaki bir zengin kardeşimiz de;

"—Tamam, ben senin kiranı, paranı, paltonu, cübbeni, pabucunu sağlayacağım." demiş.

Bak sevap kazanıyor. O verecek, o yetişecek, öğrenecek, —biz Orta Asya diyoruz, onlar Ortalık Asya diyorlar, tabirleri öyle— Ortalık Asya'ya gidecek, orada İslâm'ı anlatacak.

İslâm bilinmiyormuş. Bazı insanlar kelime-i şehâdet getirmesini bilmiyorlarmış. Orada hıristiyanlar kamplar kuruyorlarmış, videolarla Hıristiyanlığı anlatıyorlarmış. Babası dedesi müslüman olan çocukları 100 dolar, 200 dolar parayla bahşişle hıristiyanlaştırıyorlarmış!

Orta Asya müslüman diye sen burada uyu! Onlar oralara gidip çalışıp Kazakları, bilmem kimleri, bilmem kimleri hıristiyan yapmak için harıl harıl çalışıyorlarmış. Gayrimüslimler böyle çalışırken Allah'ın sevgili kulları boş durur mu?

Bana Arnavutluk'tan, Yugoslavya'dan bir tanıdığımız bilgi getirdi. Oraları bilen tanıdıklarım var. Benim de oralara hizmet etmek arzum var.

"—Hocam, imtihan yaptık. Talebelerin en kabiliyetli, en zeki, en olumlularından yedi tane seçtik. Şu kadarı şuradan, şu kadarı şuradan, şu kadarı şuradan. Bunları siz kolejlerinizde okutur musunuz?" dediler.

Ben "Okuturuz." dedim. Tamam, gönderin

okuturuz.

Yedi tane çocuk alacağız oradan gönderecekler, okutacağız kolejimizde. Ne ediyor bu? İki küsur milyar lira ediyor.

Bir lafı söylüyorsun ama, “Tamam gönder, kabul, okutuyorum.” iki küsur milyar. Nereden ödeyeceğim ben?

Esir ticareti olsa, esir pazarına çıkartılsam satılsam o kadar para eder miyim kendim? Etmem. İhtiyarlamışım, kazma sallayamam, baltayla odun kesemem, yük taşıyamam, o kadar para etmem.

Nasıl ödeyeceğim? Allah kerim. Gönder.

Çünkü İslâm’ı öğrenecekler. Burada o çocukları yetiştireceğiz. Gidecek memleketine, hizmet edecek.

Nasıl ümit ediyorum?

Allah’ın lütfu keremiyle, içinizden yedi kişi çıkacak, diyecek ki;

“—Hocam öyle bir çocuk gelirse ismini bana gönderin. —Parayı ben almam— İsmi bana gönderin, çocuğu bana gönderin.”

Tamam. Sen o çocuğa bakacaksın, parasını ödeyeceksin, okutacağız.

“—Ya hocam, hiç para almasan da mektebinde bu çocukları okutsan olmaz mı?”

Mektep batar. Benim kurduğum kolej nasıl duruyor, nasıl yürüyor onu Allah bilir. Ne olacak ben öğrencilerden para almasam? Kimse para vermek istemiyor, ne olacak?

Kalite düşer. Öğretmen gider. Çalışma olmaz.

Benim kolejimin güzelliği nereden kaynaklanıyor?

Kolejimin yarışan öğrencileri Türkiye birincisi oluyor, dereceye giriyor. Çalışkan, bilgili, seviye yüksek, ciddiyet var, terbiye var.

Çocuk teneffüste koşuyor koşuyor yanakları kızıyor, alını kıpkırmızı olmuş, yanaklarından borcuk boncuk ter.. Ben okulun mescidindeyim. Orada namaz kılarken, pat kapı açılıyor, paldur küldür, paldur küldür içeri giriyor, ceketini bir tarafa atıyor. Nefes nefese:

“—Allahu ekber. Sübhâneke’llahümme ve bi-hamdik... Allahu ekber... Semi’llahu li-men hamideh... Allahu ekber...” namaz

kılıyor gidiyor.

Bacak kadar çocuk. Dışarıda oyun oynuyor, namazını bırakmıyor. Namaz kılarak yetişen bir çocuğun kıymetini düşünebiliyor musunuz? Allah diyerek yetişen bir çocuk. Bu müessesenin devam etmesi lazım.

Ben size şimdi gizlice ne demiş oldum? İçinizden yedi tane babayiğit yedi tane çocuğu tekeffül etsin demiş oldum. Kaba Türkçesi bu. Ötekisi biraz dolambaçlı yoldan kaydırma uydurma bir şeydi değil mi?

Bir de bana dediler ki, Güney Kore veya Kuzey Kore, hangi Kore ise, o Orta Asya ülkelerinden birisine 30 dolara bir ayakkabı yapmak üzere şu kadar bin ayakkabı lazımmış. 30 dolardan fiyat vermişler.

“—20 dolardan olur mu?” diye bize sormuşlar. 20 dolar. Dolar 80 binden olsa, 800 bin, bir milyon, 600 bin, bir bot, bir çizme, böyle bir postal.

Herhalde toptan olur. Onu da götüreceğiz, gavura, gayrimüslime niye fazla para versin? Onun da çaresini arayacağız, onu da ayarlayacağız. Her yönden yardımcı olmaya çalışacağız.

d. Namaza Duran Kimseyi Hurilerin Karşılması

Vakit doldu ama bir hadîs-i şerif daha okuyalım.

Zaten bu hadîs-i şerifin içinde üç dört hadis var gibiydi. Bir tane daha okuyalım. Ebû Ümame RA Hazretleri’nden bir hadîs-i şerif.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁴

إِنَّ الْعَبْدَ إِذَا قَامَ فِي الصَّلَاةِ فَتَحَتْ لَهُ أَبْوَابُ
الْجَنَانِ وَكُشِفَتْ لَهُ الْحُجُبُ بَيْنَهُ وَبَيْنَ رَبِّهِ
وَاسْتَقْبَلَ الْحُورَ الْعَيْنَ مَا لَمْ يَمْتَحِطُ أَوْ يَتَنَحَّعَ

(طب. عن أبي أمامة)

RE. 104/3 (*Inne'l-abde izâ kâme fi's-salâti, fütihat lehû ebvâbu'lcinâni, ve küşifet lehü'l-hücûbu beynehû ve beyne rabbi-hî, vestakbele'l-hûrû'l-iynü, mâ lem yemtehit ev yetenahham.*)

⁴ Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.VIII, s.250, no:7980; Heysemî, *Mecmaü'zZevâid*, c.II, s.130, no:2010; Ebû Ümâme RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.VII, s.298, no:18967; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.VII, s.376, no:6513.

(*Inne'l-abde izâ kâme fi's-salâh*) “Allah’ın bir kulu, kul namaza kalktığı zaman.” *Allahu ekber* dedi, namaza durdu. “Allah’ın bir kulu namaza kalktığı zaman, (*fütihat lehu ebvâbu'l-cinâni*) cennetlerin kapıları ona açılır.”

Kaç tane cennet var? Sekiz cennet var. Sekiz cennetin kapıları bu namaz kılan kula açılır. Ne güzel şey. Ne güzel müjde. Sonra; (*Ve küşifet lehü'l-hücûbu beynehû ve beyne rabbihî*) “Rabbi ile kendisi arasındaki perdeler kaldırılır.”

Kul ile Rabbi arasında yetmiş bin nurdan, yetmiş bin zulmetten perde varmış, kul ondan Rabbinin göremiyor. 70 bin nurdan, 70 bin zulmetten perde. Yetmiş bin artı yetmiş bin, yüz kırk bin... Kat kat, aralıklı aralıklı perde var da gözler, gönüller perdeli olduğundan Rabbinin müşâhade edemiyor. Yoksa Allah-u Teâlâ Hazretleri’nin sıfatlarını bir düşünün:

(*Ve hüve karîb*) “Yakın.”

(*Ve hüve mübîn*) “Âşikâr.” Allah Allah, Allah Allah, Allah aşîkar.

(*Ve hüve zâhir*) Zahir de “âşikâr” demek. Sübhanallah!... Yakın, âşikâr, görünen. Niye görmüyor?

140 bin tane perde var da ondan görmüyor.

Nedir bu perdeler? Çeşit çeşit fikirler, günahlar, kusurlar, gafletler, duygular; gaflet perdesi, şehvet perdesi, bilmem ne perdesi, bilmem ne perdesi.. Artık biz 70 bini sayamayız. Çatlasak sayamayız. Yedi tane ancak sayarız biter.

Demek ki çok çeşitli, çok çeşitli mâniler var.

Kulun yakın olan, âşikâr olan Rabbini görmesine mâni bir çok mâniler var da, görünmesi gerektiği halde insanlar o kusurlarından dolayı göremiyor.

Ama, kul namaza durdu mu, cennetin kapıları açılır, Allah’la kul arasındaki perdeler de kaldırılır. *Allahu ekber!* Namaz ne güzel şeymiş.

Kulla Rabbi arasındaki perdeler kaldırılır. (*Ve’stakbele’l-hûre’liyne*) “Hûrîler onu istikbal ederler.”

Hûrî kızları hazır:

“—Hoş geldin efendim huzûr-u Rabbi’l-izzet’e!” bilmem ne diye dizi dizi, sıra sıra o iri gözlü, akı ak karası kara, kirpikleri uzun, yüzü aydan aydın, sözleri şekerden tatlı hûrî kızları istikbal ediyor, karşılıyor.

Allahu ekber! Namaz neymiş?

Aydan aydıındır yüzleri Şekerden tatlı sözleri. Cennette hûrî kızları. Gezer Allah deyu dayu....

Nasılmış hûrî kızları hocam?

Eğer hûrî kızlarından bir tanesi serçe parmağını şu dünya ehline gösterse, bütün her taraf ıslıl ıslıl aydınlanmış, öyle nurlu. Yetmiş kat giyiminin altından iliği görünürmüş. Artık güzelliklerini tarife imkân yok.

Bir tanesini evliyâullahtan, mübareklerden bir tanesi rüyasında görmüş.

“—Biz sana hasretiz bekliyoruz, niye gelmiyorsun?” demiş, ondan sonra artık gözü dünyada bir şeyi görmez olmuş. Dünyadan bir tat almaz

olmuş.

İnsan onları görse, dünya gözüne karanlık gelir artık.

Öyle güzel hûrî kızları da karşılıyorlar. Namazda cennetin kapıları açılıyor. 70 bin nurdan 70 bin zulmetten perdeler kalkıyor. Burada rakamlar yok ama onu başka hadislerden biliyoruz.

Ama ne şartla?

(*Mâlem yemtehit evyet enahha*) “Süm kürmediği, tükürmediği müddetçe...”

Hay Allah hocam, öyle adamlar da mı varmış?”

Varmış ya! El-hamdü lillâh biz yapmıyoruz. El-hamdü lillâh... Bizi o kusurdan uzak yetiştiren Allah’a hamd olsun...

Demek ki namazda süm küren, tüküren de varmış.

Bedevi adam, çölden gelmiş. Cami de böyle halılı kilimli değil. Cami de üstü gölgelik, altı kum. Adam toprağı görünce oraya, tüh bilmem ne filan yapmaması lazım ama görgüsü az.

Ne yapmış bedevinin bir tanesi?

Daha fenasını yapmış. Bilmiyor musunuz? Duymuşsunuzdur.

Mescidin köşesine gitmiş, çökmüş, küçük abdestini yapmaya kalkmış. Sahâbe-i kirâm çok sinirlenmişler.

“—Mescide, ibadethaneye böyle yapılır mı?” diye dövmek üzere yanına varmışlar.

Peygamber Efendimiz ne buyurmuş?

“—Yok dövmeyin, anlatın! Cahil bilmiyor. Orasını da temizleyin, su döküverin!” ve saire diye tavsiye etmiş.

Peygamber Efendimiz’in merhametine, müsamahasına ve terbiyedeki sabrına bakın. Bir taraftan da o devrin insanının huşûnetine, bedevîliğine, medeniyetsizliğine bakın, yani öyleymiş.

Namazda tükürmedikçe, sümkürmedikçe, edebini muhafaza ettikçe namaz çok güzel bir ibadet olarak şahane bir şey. Cennetin kapıları açılıyor. Perdeler kaldırılıyor, Rabbini âşikâre görecek hale geliyor. Hûrî kızları dizilmişler, hoş geldin diye istikbal ediyorlar ama sümkürmedikçe, tükürmedikçe. Tabii başka şartları da var.

Namazda aklını gönlünü sağa sola, başka işe fikre kaydırmayacak. Namazda kalbini Allah’a yöneltecek.

إِنِّي وَجَّهْتُ وَجْهِيَ لِلَّذِي فَطَرَ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ
حَنِيفًا وَمَا أَنَا مِنَ الْمُشْرِكِينَ

(الأَنْعَامُ: ٧١)

(*Innî veccehtü vecchiye li’llezî fetara’s-semâvâti ve’l-arda hanîfen ve mâ ene mine’l-müşrikîn.*) [Ben hanîf olarak, yüzümü gökleri ve yeri yoktan yaratan Allah’a çevirdim ve ben müşriklerden değilim.] (En’am, 6/79) diyecek, yaradanı karşısında olduğunu bilecek, aklına başka şeyler getirmeden kendisini namaza verecek. Tatlı, edepli, dikkatli, derli toplu

namaz kılacak.

Eğer bir kul, aklına başka şeyler getirirse namazda ne olur?

Peygamber Efendimiz bunun misali şuna benzer diyor:

“—Bir kul sultanın divanına girmiş, kapıdan girmiş salona padişahın sarayına, salonuna, padişah tahtında oturuyor. Padişah da kapıdan girene, böyle bakıyor, o padişaha doğru geliyor. Bakarken, padişah onu karşılama durumundayken, adam sağda soldaki eşyayı görüyor; antika, altın, gümüş, ziynetli bilmem, ona bakıyor:

‘—Bunun kumaşı ne kumaşı ya, Allah Allah, ipek mi ne? Allah Allah, bu altın mı acaba? Bunun taşı zümrüt mü bilmem ne mi?..’

O zaman padişah o gelenin cahil olduğunu, edepten yoksun olduğunu, protokolü, merasimi bilmediğini anlar. Ondan yüz çevirir. Nöbetçiler de:

‘—Hadi bakalım, sen bu işin adabını bilmeyen bir cahil adamsın!’ diye, onu alırlar, yallah dışarıya...”

Peygamber Efendimiz, Davud AS’dan naklen, buna benzer diye bir hadîs-i şerifte anlatıyor.

Demek ki namaza girdin mi, padişahın dergahına girmiş gibi dikkat edeceksin. Kimi ziyaret ettiğini, kimin huzuruna çıktığını, âlemlerin Rabbine ibadet ettiğini düşüneceksin. Aklına başka şey getirmeyeceksin. Sağa sola sapmayacaksın, meyletmeyeceksin. Namazı

öyle kılacaksınız.

Hız. Ali Efendimiz, namazdayken ayağına batmış olan zırhı çıkarmışlar da duymamış. Nereye gittiyse aklı fikri, duyguları... Şiş, zonk zonk zonklayan yarasına namazın dışındayken

değdiremiyorlarmış ellerini, “Uf! Aman çok acıyor!” filan diye. Batmış olan zırh parçasını namazda çıkartmışlar da duymamış.

Ne namaz kılıyor, nasıl kendinden geçiyor, nerelere gidiyor mübarekler...

الصَّلَاةُ مِعْرَاجُ الْمُؤْمِنِ

(*Es-salâtü mi'râcü'l-mü'mini*) “Namaz mü'minin mi'râcıdır.”

Kim beş vakit namazı usulüyle güzelce kılarsa miraç yapmış gibi olur. Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin huzuruna girmiş olur. İşte namazı öyle kılmak lâzım.

Bu hadîs-i şerifi unutmayın! Çok güzel bilgiler var. Hûrî kızlarını unutmayın. Karşılamaya, böyle el pençe divan durduklarını, cennetin kapılarının açıldığını unutmayın! Perdelerin kaldırıldığını unutmayın, aziz ve sevgili kardeşlerim!

Fâtiha-i şerife mea'l-besmele!

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŐAN
18. 08. 1996 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİNE PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

